

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra De tre Helligaftener (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 215. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387726512/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

han med det samme vilde fløjet paa ham og torsken ham. Men han blev endda omsindet og kom til at see noget mere »skreed«* ud, og siger: »Hør! der er disse Røvere, der nu saalænge har baade plyndret og slaet Folk ihjel, og som man siger har deres Kule etsteds her i Alheden. Kan Du finde mig dem, og binde mig dem, saa skal Du ikke give en Skilling for Fæstebrevet, og Du skal faa Ma-Ibs, og endda have Lov til at tage en Vogn og to Heste herud af Annsbjerg. Nu veed Du min Mening.»

»Saa Gud naade mig!« sagde Sejer, og luskede af nok saa »sloten.«** Han aad ikke Noget den Aften, og Ma-Ibs havde det heller ikke bedre end godt. Og det var en eiendig Helligaften for dem begge To.

Pintseften

Gik saa Tiden hen, som den kunde, fra Paaske til Pintse; og med de to unge Mennesker stod det endnu altsammen ved det Gamle: de bleve ikke ganske modfaldne; for de satte deres Haab til Fremtiden, eller til Ham, der raader for den.

Pintselørdag gik Sejer over til Ibs – som han gjorde saa tidt, kan jeg troe – for at høre, om hun maatte følges med i Annsbjerg Skov den næste Eftermiddag, naar de vare komne af Sørslev Kirke. Det var nemlig en gammel Skik deromkring – og er endnu, kan jeg troe – at de paa Festens første Dag forsamlе sig der i det Grønne, og forlyste sig med Dands. Den Lørdag, som vi nu tale om, da Sejer kom over til Kjerestens, saa stod hun og havde allerede smykket sig. »Goddag Maren!« siger han, »hvad Lav har det, at Du skal være saa »dol«*** idag?« »Det kommer mig for,« siger hun, »at jeg skulde gaee op til den naadige Fruc, og see at faae hende til at lægge et godt Ord ind for os til Hosbonden.« »Hm!« siger han, »det kunde have det Held. Jeg vil følges med Dig og bie udenfor, mens Du er inde.« De gik. Da hun nu gik op paa Gaarden, satte han sig paa en Steen ved Indkjørseien. Og kom der da kjørende en Skovvogn med en stor Egekjævla, der skulde til Sauggraven. Men Hestene de vare smaa og udkjorte, og midt for

* glat = mild.

** meget nedslaaet og forknyttet.

*** smuk og peen.

Porten gik de reent istaae. Manden – der var en Bonde, som havde faaet dette Stykke Hovarbeide – han pidskede paa Helmisserne; men de kunde ikke tage Vognen. Saa kom Skovfogden til, og han skjældte, og Ridefogden, og tilsidst den ærlige og velbyrdige Jørgen Marsviin. Og de gave allesammen ondt af sig paa Bonden, for det han var kommen til Hovs med saadanne Ralliker – jeg kan troe, de vare de bedste, han ejede. Sejer sidder og seer paa dette her; og imellem smidskede han ad al den Staahej, de der gjorde. Det saae Husbonden, og saa siger han: »Hvad sidder Du og griner ad?» – »Jeg tykkes,« siger han, »at Læset ikke er tungere, end at jeg kunde trække det allene.« – »Heil spænd fra!« raaber Herremanden til Kjøresvenden. Og da det var gjort, siger han til Sejer: »Tag *Du* nu fat! og kan Du trække Vognen, saa giver jeg Dig, hvad der ligger paa den, men kan Du ikke, saa skal Du op og have Dig et Ridt paa Træhesten.« Saa begynde Knøsen at undskyldte sig og sagde, at det var kun hans Spøg. Men Husbonden sagde til ham: at han vilde værne ham af med at spøge i *hans* Nærverelse, og een af Delene *skulde* han. »Jaja!« sagde Sejer, »skal jeg, saa skal jeg.« Dermed gik han til Vognen, tog Stjerten af, og fat i Hamlerne, bøjede sig forover og trak – og Vognen fulgte godt efter; men hans Træskoe gik i Smadder, saa haardt traad han i Jorden.

»Du er ingen Frossenpind,« sagde Herremanden – og han var det ikke heller selv, for de fortælle endnu om ham: at naar han reed ud af Porten, kunde han tage fat i en Jernring paa Porthammeren, og løfte med Benene sin Hest fra Jorden – »tag nu Kjøvlen! og see selv, hvordan Du faaer den hjem! og hvad Fæstet angaaer, saa ville vi see Tiden an.«

Den, der nu blev glad, det var Sejer. Og han takkede, og væltede Kjøvlen af, og satte sig paa den, og saae ind ad Porten efter hans Maren. Det varede syv lange og syv brede, saa kom hun. Men hun saac ud til den dyre Tid. »Gud naade os elendige Mennesker!« sagde hun – det var knap hun kunde for at græde – »Vi kan aldrig faae hverandre.« »Det er nogle slemme Ord, Du der kommer med,« siger Sejer; »Manden havde halvveis lovet mig det herude; – hvad gaaer der nu af ham?» – »Fruen havde ligesaa,« siger hun; »men nu skal Du høre, hvilket Held jeg havde. Da jeg er kommen op ad Trappen og ind i den smalle Gang, der er, saa kommer en »Stor Een«* mig imøde og han

* En forment Mand.